

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 170/09-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. júna 2009 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti B., a. s., B., zastúpenej advokátom JUDr. P. B., B., s. r. o., B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave a jeho rozhodnutím č. k. 34 Cb 65/01-783 z 22. januára 2007 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a jeho rozhodnutím č. k. 6 Obo 73/2007-839 z 29. mája 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti B., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2008 doručená sťažnosť spoločnosti B., a. s. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 34 Cb 65/01-783 z 22. januára 2007 a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Obo 73/2007-839 z 29. mája 2008.

Sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodňuje skutočnosťou, že 4. júla 2001 podal proti P., a. s., na krajskom súde žalobu o zaplatenie sumy 38 111 784 Sk z titulu náhrady škody. Dôvodom podania predmetnej žaloby bola podľa neho skutočnosť, že s odporcom „uzavrel dňa 10. 05. 2000 Zmluvu o kontokorentnom úvere č. 1/00/BA o poskytnutí úveru do výšky 100 mil. Sk. V zmysle čl. I. vyššie uvedenej zmluvy sa sťažovateľ s odporcom dohodli, že budú uzatvárať ďalšie zmluvy o kontokorentnom úvere na jednoročné zmluvné obdobie v rozsahu a za podmienok dohodnutých v zmluve č. 1/00/BA.

Sťažovateľ dňa 27. 03. 2001 požiadal odporcu o uzavretie ďalšej zmluvy o kontokorentnom úvere, nakoľko boli splnené podmienky na uzavretie ďalšej zmluvy o poskytnutí kontokorentného úveru. Odporca reagoval na túto žiadosť dňa 02. 05. 2001, kedy oznámil elektronickou poštou sťažovateľovi, že ďalšiu zmluvu neuzavrie. Sťažovateľ následne listom zo dňa 18. 05. 2001 oznámil odporcovi, že v prípade neposkytnutia ďalšieho úveru vzniknú sťažovateľovi značné škody; následne listom zo dňa 21. 05. 2001, ktorý bol sťažovateľovi doručený dňa 22. 05. 2001, odporca sťažovateľovi vytkol porušenie viacerých ustanovení zmluvy č. 1/00/BA a ďalej sťažovateľovi oznámil, že neposkytne ďalší úver a neuzavrie ďalšiu zmluvu o kontokorentnom úvere a odstupuje od úverovej zmluvy v časti povinnosti poskytnutia budúceho úveru z dôvodu podstatného porušenia zmluvnej povinnosti sťažovateľom. Listom zo dňa 03. 07. 2001 sťažovateľ odporcovi vyčíslil škody, ktoré vznikli porušením záväzku odporcu neuzavretím ďalšej zmluvy o poskytnutí kontokorentného úveru.“.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ďalej vyplýva skutočnosť, že krajský súd žalobu sťažovateľa rozsudkom č. k. 34 Cb 65/01-783 z 22. januára 2007 zamietol s poukázaním na skutočnosť, že povinnosť odporcu uzatvoriť so sťažovateľom zmluvu o kontokorentnom úvere zanikla okamihom doručenia odporcovho odstúpenia od zmluvy sťažovateľovi. Dôvodnosť odstúpenia od zmluvy krajský súd videl v skutočnosti, že sťažovateľ neplnil

voči odporcovi všetky zmluvne dojednané povinnosti riadne a včas. Podľa názoru krajského súdu „*navrhovateľ už pri uzatváraní zmluvy musel vedieť... že pri neplnení zmluvných povinností zo strany navrhovateľa, nebude mať odporca záujem na ďalšom plnení, konkrétne na uzavretí zmluvy o kontokorentnom úvere na ďalší rok. Preto súd dospel k záveru, že neplnenie povinností navrhovateľa vytknutých odporcom je podstatným porušením zmluvy v zmysle § 345 ods. 2 Obchodného zákonníka...“.*

Podstatou konania sťažovateľa, ktorým mali byť porušené jeho zmluvné povinnosti, je nesplnenie notifikačných povinností spočívajúcich najmä „*v povinnosti v predkladať odporcovi štvrťročne súvahu a výkaz ziskov a strát, vždy do 20-teho dňa nasledujúceho mesiaca po skončení štvrťroka, daňové priznanie a ročné finančné výkazy do 5. 4. nasledujúceho roka a ďalšie doklady“.*

Sťažovateľ v konaní namietal, že aj v minulosti dochádzalo v obchodných vzťahoch medzi ním a odporcom k akceptácii časových posunov v plnení zmluvných povinností bez toho, aby si odporca splnenie povinností vymáhal či odstúpil od zmluvy. Krajský súd k tomu konštatoval, že táto skutočnosť „*neznamená, že ide medzi účastníkmi konania o stabilné obchodné zvyklosti, v dôsledku ktorých zaniká povinnosť plniť zmluvné dohody“.*

Krajský súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že „*odstúpenie odporcu od časti zmluvy je v súlade s právom, a preto navrhovateľ nepreukázal protiprávne konanie odporcu – ako jednu z podstatných náležitostí zodpovednosti za škodu – v dôsledku ktorého mu mala vzniknúť škoda uplatnená v tomto konaní“.*

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie, v ktorom sa domáhal zrušenia rozsudku súdu I. stupňa a vrátenia veci na ďalšie konanie. V odvolaní sťažovateľ prezentoval právny názor, podľa ktorého „*zo systematického a logického výkladu citovanej zmluvy zo dňa 10. 05. 2000 vyplýva, že záväzok žalovaného uzavrieť novú zmluvu o kontokorentnom úvere vznikol akonáhle v lehote uvedenej v článku I. ods. 4 veta prvá cit. zmluvy došlo z našej strany k splneniu podmienok uvedených v článku I. ods. 2 cit. zmluvy. Podmienky podľa článku I. ods. 2 cit. zmluvy, za ktorých malo dôjsť k plneniu*

žalovaného uzavrieť nové zmluvy o kontokorentnom úvere, boli splnené. Súd prvého stupňa sa však uspokojil s nepodloženým záverom, že podmienky splnené neboli, hoci žiadne dokazovanie v tomto smere nevykonal.“.

Dôvody na neuzatvorenie novej zmluvy odporcom spočívajúce v porušení zmluvných povinností na strane odporcu sťažovateľ neuznáva a v odvolaní poukazuje na skutočnosť, že *„žalovanému nič nebránilo vykonať previerku požadovaných účtovných dokladov jeho poverenými pracovníkmi v termíne, ktorý stačilo s nami dohodnúť, kde by mal k dispozícii aj ďalšie ním požadované doklady.*

Za situácie, keď žalovaný mal v predstavenstve a dozornej rade spoločnosti žalobcu svojich nominantov, nie je možné nepredloženie požadovaných ročných finančných výkazov a daňové priznanie za rok 2000, ako aj súvahy a výkazu ziskov a strát za štvrtý štvrtrok 2000 považovať za podstatné porušenie zmluvnej povinnosti, ako má na mysli ust. § 345 ods. 2 Obch. zák. Podľa § 180 ods. 4 Obch. zák. predstavenstvo nemôže odmietnuť akcionárovi poskytnúť údaje týkajúce sa hospodárenia a majetkových pomerov akciovej spoločnosti, takže neobstoí tvrdenie žalovaného, že nemal ani zákonnú možnosť s poukazom na ust. § 194 ods. 5 Obch. zák. poznať hospodársku situáciu v spoločnosti žalobcu.“.

Sťažovateľ taktiež v odvolaní namieta právnu kvalifikáciu tvrdeného porušenia zmluvy. Vychádza z názoru, podľa ktorého *„žalovaným tvrdené porušenie záväzkov je označené v cit. zmluve ako osobitné podmienky, ktoré sa týkajú samotného plnenia tzn. realizácie citovanej zmluvy zo dňa 10. 5. 2000, nie sú však nutnými podmienkami (predpokladmi) vyžadujúcimi splnenie ešte pred uzavretím novej zmluvy o kontokorentnom úvere – takými sú iba podmienky v článku I. ods. 2, ktoré jasne uvádzajú, za akých predpokladov sa má nová zmluva uzatvárať... Preto ak by sa aj malo v súdnej veci nepredloženie žalovaným požadovaných dokladov považovať za porušenie zmluvy, išlo by o porušenie nie podstatným spôsobom, na ktoré sa mala poskytnúť dodatočná primeraná lehota, ktorá poskytnutá nebola...“.*

Sťažovateľ svoje odvolanie doplnil podaním z 26. marca 2007 o dôvody, obsahom ktorých je ich tvrdenie, že zmluva o kontokorentnom úvere č. 1/00/BA z 10. mája 2000 obsahuje dva samostatné záväzky, „*ktoré je potrebné právne posúdiť každý samostatne:*

1. zmluva o uzavretí budúcej zmluvy, ktorú má žalovaný povinnosť uzavrieť, ako náhle sa splnia podmienky uvedené v čl. I. ods. 2, 4 cit. zmluvy, pričom obsahové náležitosti tejto budúcej zmluvy o úvere majú byť rovnaké, ako má zmluva o úvere zo dňa 10. 05. 2000,

2. zmluva o úvere tak, ako je obsiahnutá v čl. I. až VIII. zmluvy o kontokorentnom úvere zo dňa 10. 05. 2000.“

Najvyšší súd podanému odvolaniu sťažovateľa nevyhovел a rozsudok krajského súdu potvrdil. V odôvodnení svojho rozsudku najvyšší súd uviedol názor, podľa ktorého k porušeniu zmluvných povinností sťažovateľom došlo, a to v intenzite zodpovedajúcej podstatnému porušeniu zmluvy.

Vo vzťahu k sťažovateľom namietanej povinnosti odporcu poskytnúť dostatočnú primeranú lehotu na splnenie povinností krajský súd konštatoval, že „*pri podstatnom porušení zmluvy, za aké aj odvolací súd považoval nesplnenie si povinnosti žalobcu vyplývajúcu mu podľa čl. I bod 2 a čl. VI bod 3, nie je povinnosť poskytnúť žiadnu lehotu strane, ktorá porušila podstatnú povinnosť vyplývajúcu jej zo zmluvy“*.

Najvyšší súd v odôvodnení svojho rozsudku vyslovil aj názor, podľa ktorého „*považoval tvrdenie žalobcu o tom, že zmluva o kontokorentnom úvere č. 1/00/BA obsahovala aj zmluvu o budúcej zmluve za nedôvodnú“*. Svoj názor oprel o skutočnosť, že v predmetnej zmluve nie je presne určená doba, dokedy sa má buduca zmluva uzavrieť, a teda nebola naplnená podmienka platnosti zmluvy o budúcej zmluve podľa § 289 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“) spočívajúca v nutnom zmluvnom určení doby, v ktorej bude uzatvorená buduca zmluva.

Podľa názoru sťažovateľa krajský súd, ako aj najvyšší súd dôvody, pre ktoré v skutočnosti nedošlo k poskytnutiu ďalšieho kontokorentného úveru „*vyhodnotili vytrhnutu z kontextu zaužívaním obchodných zvyklostí a prejavov vôle, ktoré zmluvné strany prejavili pri uzatváraní zmluvy č. 1/00/BA, a teda úplne abstrahujúc od § 266 Obchodného zákonníka. Oba súdy teda neaplikovali na prejednávajúcu vec právny predpis, ktorý aplikovať mali.*“.

Podľa názoru sťažovateľa „*odôvodnenia rozsudkov oboch súdov teda nie sú presvedčivé. Túto skutočnosť sťažovateľ považuje za postup oboch súdov v rozpore s vyššie citovanými ustanoveniami ust. § 157 ods. 2 O. s. p.*“.

Sťažovateľ zastáva názor, že jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bolo porušené rozsudkom krajského súdu č. k. 34 Cb 65/01-783 z 22. januára 2007, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 73/2007-839 z 29. mája 2008 tým, že oba súdy „*pri rozhodovaní:*

- *neaplikovali náležitú právnu normu, tým, že neposudzoval zmluvu o budúcej zmluve, ktorá bola obsahom zmluvy č. 1/00/BA a vzťahy predchádzajúce poskytnutiu nového kontokorentného úveru sťažovateľovi, podľa ust. § 266 Obchodného zákonníka;*

- *neaplikovali náležitú právnu normu, tým, že pri posudzovaní tvrdeného porušenia zmluvy sťažovateľom a následného odstúpenia od zmluvy č. 1/00/BA odporcom z dôvodu nesplnenia notifikačnej povinnosti sťažovateľa nevzali do úvahy ust. § 266 Obchodného zákonníka;*

- *nerozhodli v súlade so zákonom, keď sa nevysporiadali s celou argumentáciou sťažovateľa,*

- *svoje rozhodnutie riadne neodôvodnili, narušili princíp záväznosti súdneho rozhodnutia; čím konal v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p.;“.*

Z uvedených dôvodov sťažovateľ žiadal zrušiť rozsudok krajského súdu č. k. 34 Cb 65/01-783 z 22. januára 2007, ako aj rozsudok najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 73/2007-839 z 29. mája 2008.

Sťažovateľ sa domáhal aj priznania primeraného finančného zadostučinenia a úhrady trov konania.

Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1. Krajský súd v Bratislave svojím postupom a rozhodnutím v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Cb 65/01 porušil základné právo sťažovateľa, B., a. s., B., IČO..., zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu..., odd. Sa, vl. č..., na súdnu a inú právu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Najvyšší súd SR svojím postupom a rozhodnutím v konaní vedenom pod sp. zn. 6 Obo 73/07 porušil základné právo sťažovateľa, B., a. s., B., IČO..., zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu..., odd. Sa, vl. č..., na súdnu a inú právu ochranu zaručené v článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27. 01. 2007 (správne 22. januára 2007, pozn.) sp. zn. 34 Cb 65/01 a rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. 05. 2008 sp. zn. 6 Obo 73/2007 a vracia Krajskému súdu v Bratislave vec na ďalšie konanie.

4. B., a. s., B., IČO..., zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu..., odd. Sa, vl. č..., priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 100.000,- Sk (slovom: jednototísíc slovenských korún), ktoré mu sú Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR spoločne a nerozdielne povinní vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR je povinný zaplatiť B., a. s., B., IČO..., zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu..., odd. Sa, vl. č..., trovy právneho zastúpenia v sume 7.938,90 Sk [slovom: sedemtisícdeväťstotridsaťosem 80/100 slovenských korún – 2 x úkon právnej služby á 3.176,- Sk, 2 x paušálna náhrada 190,- Sk a 1.206,90 Sk (19 % DPH)] na účet jeho právneho zástupcu č... vedený v... B., advokáta JUDr. P. B., vykonávajúceho advokáciu v mene a na účet spoločnosti B., s. r. o., a to do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo zjavne neopodstatnené návrhy môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho prejednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu č. k. 34 Cb 65/01-783 z 22. januára 2007, ako aj rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 6 Obo 73/2007-839 z 29. mája 2008.

1. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Právomoc ústavného súdu na konanie o porušení základného práva alebo slobody je daná iba vtedy, ak ochranu tomuto právu alebo slobode neposkytujú všeobecné súdy (napr. III. ÚS 32/03).

Proti rozsudku krajského súdu mal sťažovateľ možnosť podať odvolanie. Ako zo spisu vyplýva, sťažovateľ toto svoje právo využil, pričom v podanom odvolaní vzniesol námietky tak voči postupu krajského súdu v konaní, ako aj voči skutkovým a právnym záverom súdu v merite veci. O podanom odvolaní rozhodol najvyšší súd rozsudkom č. k. 6 Obo 73/2007-839 z 29. mája 2008.

Uvedené skutočnosti vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučujú právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených práv. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04).

Z princípu subsidiarity v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že ochranu základných práv a slobôd poskytujú predovšetkým všeobecné súdy. Príslušné procesné poriadky sú zárukou účinnosti tejto právnej ochrany aj zárukou zákonného prístupu k uplatňovaniu základných práv a slobôd. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (mutatis mutandis II. ÚS 13/2001).

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie a rozhodnutie.

2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť pri jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv a slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti zásadným spôsobom namietal skutočnosť, že najvyšší súd pri posudzovaní skutočností dôležitých pre meritórne rozhodnutie neplikoval náležitú právnu normu, konkrétne ustanovenie § 266 Obchodného zákonníka. Porušenie svojich základných práv vidí sťažovateľ aj v skutočnosti, že najvyšší súd sa nevysporiadal s celou jeho argumentáciou a svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil.

Ústavný súd preskúmal napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu, ako aj prvostupňový rozsudok krajského súdu a zistil, že k otázke aplikácie ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka krajský súd zaujal jednoznačné stanovisko, v zmysle ktorého súd „nebral do úvahy tvrdenie navrhovateľa, že medzi účastníkmi tohto konania sú uzatvorené aj ďalšie úverové zmluvy - síce iného charakteru a s inými podmienkami plnenia ako zmluva o kontokorentnom úvere - pri ktorých odporca nevyháňal predkladanie rovnakých účtovných dokumentov. To však neznamena, že ide o medzi účastníkmi konania o stabilné obchodné zvyklosti, v dôsledku ktorých zaniká povinnosť plniť zmluvné dohody.“.

Vo vzťahu k rovnakej otázke najvyšší súd vyslovil názor, že zmluva o kontokorentnom úvere neobsahovala aj zmluvu o budúcej zmluve, keďže pre takúto zmluvu neboli splnené podmienky vyžadované ustanovením § 289 ods. 1 Obchodného zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd tieto podmienky správne identifikoval ako písomnú formu zmluvy, určenie doby, do ktorej bude budúca zmluva uzatvorená, a určenie predmetu plnenia aspoň všeobecným spôsobom. Najvyšší súd dospel k záveru, «že v predmetnej zmluve nie je presne určená doba dokedy sa má uzavrieť budúca zmluva. Stanovenie doby, dokedy sa má uzatvoriť budúca zmluva vymedzením „v dostatočnom predstihu pred uplynutím príslušnej ročnej zmluvy“ je neurčité, a nenapĺňa splnenie zákonom stanovenej podmienky vyžadovanej pre platnosť zmluvy o budúcej zmluve, t. j. určenia doby, dokedy sa má uzatvoriť budúca zmluva.».

Na základe takejto argumentácie najvyšší súd a fortiori neriešil otázku, do akej miery nesplnenie povinností sťažovateľa vyplývajúcich zo zmluvy o kontokorentnom úvere bolo súčasťou praxe a obchodných zvyklostí vytvorených medzi zmluvnými stranami, a aký to malo vplyv na povinnosť žalovaného uzatvoriť novú zmluvu.

Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd riadne odôvodnil svoje rozhodnutie a podrobne vysvetlil právne závery, ku ktorým dospel, pričom jeho argumentácia nevyhnutne smerovala k rovnakému záveru v merite veci, k akému dospel aj prvostupňový súd.

K námietke o neaplikovaní ustanovenia § 266 Obchodného zákonníka pri posudzovaní tvrdeného porušenia zmluvy sťažovateľom a následného odstúpenia od zmluvy č. 1/00/BA odporcom z dôvodu nesplnenia notifikačnej povinnosti sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že už krajský súd zaujal v tejto veci jednoznačné stanovisko, keď *«odmietol tvrdenie navrhovateľa, že výraz obsiahnutý v čl. I. bod 4), tretia veta zmluvy: „... v rozsahu a za podmienok uvedených v tejto zmluve“, treba vykladať iba vo vzťahu k objemu finančných prostriedkov poskytovaných na základe zmluvy a výške úrokovej sadzby, a to z dôvodu jeho rozporu s ustanovením § 266 ods. 2 Obch. zák. o výklade prejavu vôle. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že odstúpenie odporcu od časti zmluvy je v súlade s právom, a preto navrhovateľ nepreukázal protiprávne konanie odporcu – ako jednu z podstatných náležitostí zodpovednosti za škodu – v dôsledku ktorého mu mala vzniknúť škoda uplatnená v tomto konaní.»*

Najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozsudku so závermi krajského súdu v celom rozsahu stotožnil, pričom do odôvodnenia svojho rozhodnutia prevzal argumentáciu prvostupňového súdu. Takýto postup najvyššieho súdu je plne v súlade s požiadavkou náležitého odôvodnenia súdnych rozhodnutí. Túto skutočnosť potvrdzuje aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý v rozsudku *García Ruiz c. Španielsko*, konštatoval, že *„... odvolací súd sa preto pri zamietnutí odvolania v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“*.

Ústavný súd vo vzťahu k námietke sťažovateľa o nedostatočnom odôvodnení rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že pri preskúmaní napadnutého rozhodnutia nezistil také nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver, že toto je v rozpore s ustanovením § 157 ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Ako vyplýva aj z už uvedeného, najvyšší súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia riadne vysporiadal s odvolacími námietkami žalobcu, a to aj v rozsahu námietok, ktoré tvoria zásadný obsah podanej ústavnej sťažnosti.

Podľa ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva musia súdne rozhodnutia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené, pričom rozsah tejto povinnosti závisí od osobitostí jednotlivých prípadov. Povinnosť súdov odôvodňovať svoje rozsudky nie je možné chápať tak, že sa vyžaduje podrobná odpoveď na každý argument (napr. Helle c. Fínsko, Schenk c. Švajčiarsko, Ruiz Torija c. Španielsko).

Za úplné a dostačujúce je možné považovať také odôvodnenie rozsudku, ktoré dostatočným spôsobom informuje účastníka konania o skutkových zisteniach a právnych záveroch, na základe ktorých súd meritórne posúdil vec a rozhodol. Pokiaľ teda odôvodnenie obsahuje základné prednesy a návrhy účastníkov konania, výpočet vyhodnotených dôkazov a skutočností, ktoré mal súd za preukázané, ako aj zrozumiteľný výklad právneho posúdenia skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení, splňa v plnej miere požiadavku § 157 OSP. Skúmaný rozsudok najvyššieho súdu tieto náležitosti bezpochyby obsahuje, na čo ústavný súd v odôvodnení tohto uznesenia už viackrát poukázal.

Ústavný súd vo vzťahu k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa obsahu skúmaného rozhodnutia najvyššieho súdu zdôrazňuje, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Ústavný súd z rozsudku najvyššieho súdu nezistil také skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné pri meritórnom prerokovaní sťažnosti konštatovať zjavnú arbitrárnosť rozhodnutia. Na základe toho ústavný súd dospel k záveru, že neexistuje priama súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu, preto v tejto časti posúdil predmetnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími nárokmi sťažovateľa nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. júna 2009